

LIA NANEȘ

OCHII LUI SUNT ALBAȘTRI

roman

CUPRINS

Capitolul I. Cealaltă jumătate a vieții	9
Capitolul II. Întoarcere în timp	13
Capitolul III. Omul de Piatră	44
Capitolul IV. Furtună la început de iunie	56
Capitolul V. Împacă-te cu tine înainte de a iubi	67
Capitolul VI. Știu că ești tu.....	85
Capitolul VII. Adio, dar rămân cu tine.....	108
Capitolul VIII. Un nou început.....	118
Capitolul IX. Vreau să fii povestea mea	133
Capitolul X. Soare de toamnă	162
Capitolul XI. Tribut pentru viitor.....	176
Capitolul XII. Ochii Lui sunt albaștri.....	201
Mesaj pentru tine, femeie	218
Mulțumiri	223

Dedicație

Dedic această carte tuturor femeilor care cred în puterea iubirii, dar și acelor care nu mai cred sau nu au crezut niciodată. Fie ca rândurile acestei cărți să vă redea strălucirea ochilor!

Dedic această carte tuturor femeilor care cred în puterea creatoare, dar și acelor care nu mai cred sau nu au crezut vreodată. Fie ca aceasta să vă susțină pe calea realizării dorințelor voastre lăuntrice!

Dedic această carte tuturor femeilor care cred în ele însele, dar și acelor care nu mai cred sau nu au crezut până acum. Fie ca povestea personajelor acestei cărți să cultive în voi puterea de a renaște din propria cenușă asemeni păsării Phoenix!

Capitolul I

Cealaltă jumătate a vieții

– De unde le aduce marea, iubito?

– Din inima ei de foc, îi răspunse zâmbind șăgalnic în timp ce mângâia o scoică albă cu striții fine.

Dintotdeauna îi plăcuseră aceste reminiscențe ale unor vieți ascunse adânc. Le aduna ca pe niște bijuterii de mare valoare ori de câte ori le găsea. Casa îi era plină de ele. Balconul ce dădea spre întinderea nesfârșită de albastru și turcoaz, grădina cu tufe de lămâiță, zorele și trandafiri purtau, de asemenea, coliere albe cu clinchet la cea mai mică adiere de vânt. Asta n-o oprea din a le aduna încă. Fiecare avea ceva special, era diferită față de cea dinaintea ei, interesantă și atât de frumoasă încât nu putea renunța la ea. Nu avea nicio preferință, mici, mari, mai închise sau mai deschise la culoare, toate erau admirabile și unice, așa cum era acum fiecare zi a vieții sale, toate erau de neînlocuit și prețioase așa cum era fiecare clipă alături de bărbatul grizonant ce-i devenise iubit, confident și partener de viață în urmă cu patru ani, toate aveau o poveste așa cum avea și ea.

– Mi le trimite în dar pentru că mă iubește și știe că o iubesc, continuă cu aceeași voce blândă, melancolică, iar zâmbetul șăgalnic se șterse. Apoi se transformă

într-unul gingaș, potrivindu-se cu privirea senină de sub borurile largi ale pălăriei bej cu panglică bleumarin de mătase.

Se uita pe furiș la bărbatul chipeș care alegea din nisipul umed al dimineții cele mai albe cochilii, le ștergea cu grijă pe pantalonii crem din in care-i acopereau picioarele zvelte, puternice, lucrate de sutele de kilometri de drumeții, apoi le așeza cu răbdare într-o cutiuță de carton colorat. Cămașa bleu închisă atent până la ultimul nasture era, de asemenea, ștergar pentru scoicile dezgropate din nisip.

– Dragul meu, dintre toate, știi care este darul cel mai de preț pe care mi l-a făcut marea? Îl întrebă Ana, zglobiu, luându-și pălăria cu boruri largi de pe cap și răsfirându-și părul în adierea venită cu ultimul val.

Urmă o clipă de liniște. Doar pescărușii și marea probau că timpul nu s-a oprit în loc. El se uita cu o privire ușor nedumerită, deși cunoștea răspunsul, dar nu-l dădea, îl aștepta de la ea pentru că era minunat să-l audă în fiecare dimineață.

– Tu ești acela, iubitele! Și se cuibări la pieptul lui sorbindu-i cu fiecare suflare aroma pielii impregnată cu amestec de parfum bun și sare. Te iubesc! continuă încetișor căutându-i buzele, ce se împreună cu ale ei într-un sărut lung, pasional ca al unor adolescenți la prima iubire.

Valurile înspumate spărgeau tăcerea din când în când aducând peste trupurile lor stropi mărunți și reci ca pe o dezmiertare.

– Dar știi de ce m-a adus pe mine? Întrebă el căutându-i privirea, parcă așteptând de aici un răspuns.

De data aceasta ea se uita nedumerită. Deși cunoștea răspunsul, nu-l dădea, îl aștepta de la el pentru că îi plăcea să-l audă în fiecare dimineață.

– M-am rugat în fața ei, iubito, am îngenunchiat de mii de ori cu ochii spre răsărit așteptând binecuvântarea.

Și binecuvântarea venise într-un suflet de copil cu chip și trup de femeie care a deschis binișor poarta ruginită a sufletului lui. O sărută tandru pe părul cu nuanțe aurii în lumina roșiatică a soarelui ridicat de două palme pe cer. Adulmecă mirosul plăcut de iasomie din părul ei și o cuprinse între brațele puternice, lipind-o la pieptul lui. Își simțeau inimile bătând ritmat și precis ca secundarul unui ceasornic grăbit, apoi potolindu-se, bătând liniștit ca într-o stare de ațipeală dulce.

Devenise un ritual de când hotărâseră să-și continue împreună călătoria vieții către asfințit, nu schimbau niciun cuvânt și o spuneau în fiecare zi ca și cum ar fi fost pentru prima dată. Cine i-ar fi auzit ar fi crezut că sunt senili, dar nu, nu erau senili. Știau că repetă aceleași cuvinte și azi, așa cum le-au repetat și ieri și acum o lună și acum patru ani. Le făcea plăcere să-și înceapă dimineața cu acest dialog care era pentru ei o revărsare din preaplinul iubirii pe care o simțeau intens și care îi împresura ca o dantelă fină asemeni celei de pe nisip brodată de mare cu fiecare val trimis către mal.

Au simțit că această călătorie, fie ea și către asfințit, era călătoria vieții lor, pe care dacă n-ar fi urmat-o ar fi

regretat, ar fi suferit, ar fi fost măcinați de îndoială. N-ar fi știut niciodată dacă divinitatea le-a hărăzit zile mai bune sau mai rele decât cele trăite până atunci, iar asta ar fi fost mult mai chinuitor decât să greșească și să sufere încă o dată din dragoste neîmplinită.

Instinctiv aleseseră să-și unească destinele când rațiunea le oferea mii de argumente contra. În fond, rațiunea avea și ea rolul ei bine determinat. Aici, însă, nu-și prea găsea locul oricât ar fi încercat. Era o luptă asiduă și lungă în care partea fără nicio legătură cu logica se strecura insidios acaparând teritorii câștigate cu greu. Puține, de numărat pe degete, erau deciziile intuitive luate de cei doi. De obicei cântăreau posibilitățile, apoi luau o decizie, dar când venea vorba de inimă, rațiunea pălea. Și de ce i-ar fi dat întâietate dacă înăuntrul lor conviețuia ceva care vorbea întruna? De ce n-ar fi ascultat acea voce celestă care le dăduse deșteptarea, speranța unui nou răsărit peste ploi morocănoase de noiembrie?

Capitolul II

Întoarcere în timp

Cu tălpile goale pășea agale pe linia dintre apă și pământ, simțind ca pe o binecuvântare nisipul ud în care i se îngropau degetele albe străbătute de firișoare vineții în timp ce apa venea să le mângâie și să șteargă urmele. Corpul îi părea mai ușor, mergea parcă plutind. Respirația se sincroniza cu valurile mici, lină, aproape imperceptibilă. Aerul devenise respirabil. Totuși fața îi era crispată, iar ochii pierduți în fundul capului. Poalele rochiei albastre, vapoase se legănau ușurel odată cu mersul ei și cu adierea vântului.

Deasupra avea cerul senin, contopit la orizont cu marea, fiind totuna, ca într-o îmbrățișare continuă. O imagine idilică în ochii Anei, care vedea lucrul acesta ca pe o mare iubire între ea-Marea și el-Cerul, deși atât de departe unul de altul putându-se întâlni, putându-se îmbrățișa, iubindu-se nebunește dintotdeauna, pentru totdeauna, până și dincolo de marginea zării. Așa își imaginase întotdeauna iubirea dintre oameni și mai cu seamă iubirea dintre o femeie și un bărbat. Își dorise cu ardoare încă de când era fetișcană să aibă parte de ea, să simtă magia cărților în propria-i viață.

Cu ochii larg deschiși, cu urechile pâlnie, copil fiind, asculta povești cu Ilene-Cosânzene cu plete bălaie și ochi albaștri ca seninul unei zile de vară, rumene în obraji, harnice și inteligente, cu Feți Frumoși călare pe cai ce mâncau jărat, cu săbii grele cu tășurile sticloase, flămânde, cutezând spre bolta înaltă, luptându-se cu balauri înfricoșători pentru dreptate și iubire. Întotdeauna finalul era fericit și aștepta cu mare nerăbdare ca vocea mamei să devină și mai caldă când spunea: „Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți... dacă nu cumva or mai trăi și astăzi.”

Abia atunci începea să dea voie pleoapelor ținute cu greu deschise, să cadă ușurel peste ochi, în timp ce simțea peste frunte trecând lin mâna blândă a mamei. Somnul îi era dulce, cu aromă de pădure și fragi, iar poveștile continuau pe sub genele întrepătrunse, zălog al unei lumi ce nu avea să fie tulburată până la primele raze de soare. Ea însăși devenea Ileana Cosânzeana sau Albă ca Zăpada sau Zâna Zorilor.

Și mai târziu tot suflet de copil rămăsese, citea povești pe ascuns și credea că într-o zi avea să-l întâlnească pe Făt Frumos, puternic, dârz, gata de orice sacrificiu în numele iubirii.

– Ce faci, Ana? Iarăși visezi la cai verzi pe pereți în loc să înveți? se auzea dintr-odată vocea mamei care intra în cameră și care n-avea nevoie să vadă, știind deja că peste cartea cu texte literare deschisă larg stă așezată cartea cu povești, micuță, cu paginile îngălbenite de vreme, ascunsă între paginile mari, albe ale culegerii.

Mâine, poimâine sosește vremea examenului, iar subiectele vor fi din asta, nu din asta! Continua mama în timp ce lua cu o mână culegerea de texte literare punându-i-o în față și cu cealaltă mână cartea de povești pe care o așeza cu grijă pe noptiera de lângă pat.

Ana observa cum chipul fermecător al mamei, cuprins de obicei de un surâs sublim, căuta să se întunece câtuși de puțin ca să poată lua treptat un aer sobru, tocmai ca ea să înțeleagă că nu e de glumit. Ochii mari, umezi o trădau prin blândețea lor, chiar dacă fața și vocea i se aspreau.

– Dar... îmi plac, mamă! abia putea să îngaime printre lacrimile ce stăteau să-i țâșnească nestăvilite din ochii verzui, migdalați.

– Ana, ai 18 ani, fetița mea! revenea duioasă vocea mamei, parcă simțindu-se vinovată pentru fiecare picătură fierbinte care aluneca pe obrajii proeminenți ai copilei. Lasă poveștile, sunt doar povești, viața e altfel și e mult mai complicată decât aici. Plăcerile sunt scurte, iar durerile lungi. Și împungea ușor cu degetul cartea micuță, cu pagini îngălbenite de pe noptieră. Învață ca să fii om mare, să fii o femeie liberă care să facă orice-și dorește!

Și ei îi spusese la rândul ei mama: „Învață, maică, învață ca să nu stai la coada hârlețului și la mâna bărbatului!”

Femeie puternică, bunica din partea mamei, crescuse șase copii, unul dintre ei fiind un nepot, sugar, pe care-l îngrijise ca pe propriul copil încă din prima zi

în care călcase în bătătura bărbatului. În plus, se alesese și cu doi socri zdraveni și iaca cum fată tânără, necoaptă, un fel de Ileană Cosânzeană, dar cu plete brune, ochi negri, aprigi, micuță de statură, vioaie, avea să gătească, să spele și să se îngrijească pentru cinci suflete, puțin mai târziu adăugându-se alte cinci, copiii ei, patru fete și un băiat. Fugise cu Tudor, altfel familia ei de țărani înstăriți n-ar fi acceptat niciodată căsătoria cu unul care nu era de nasul ei. Îl iubise atât de mult Ioana, încât nu s-a mai gândit la nimic, a plecat cu el și gata. Nu se plângea niciodată de muncă. Veșnic neobosită, robotea în gospodărie până târziu în noapte când toți ai casei erau de mult cufundați în somn în pernele moi din puf de gâscă făcute cu mâinile ei. Doar când ajungea și ea să se ghemuiască la picioarele copiilor, să apuce câteva ore de somn înaintea zorilor, avea timp să-și analizeze propria existență pe care, parcă, n-o dorea fetelor ei. Pentru ea timpul trecuse, așa fuseseră vremurile când era fată, dar între timp se schimbaseră multe, anii aduseseră cu ei modificări importante în statutul femeii, modificări numai bune pentru cele patru fete. Era sigură că învățătura de care ea nu avusese parte, reușind să termine doar patru clase, putea să le asigure copiilor ei o viață mai bună și mai liniștită.

Mâna mamei mângâia cu iubire fața Anei, iar ea se simțea din nou copil, în urmă cu mulți ani, când asculta cu interes povestea dinainte de somnul dulce cu aromă de pădure și fragi. Era din nou mică, așa cum o alintase

mama mai devreme și îi plăcea. În același timp ura să i se spună fetiță, fiind alintul cel mai dorit din partea mamei, dar de care atârnav necruțătoare sarcini din ce în ce mai multe aduse tăvălug de fiecare an venit să-i încununeze tinerețea.

Imediat ce mama ieșea din cameră se apuca să citească comentariile lungi, insuportabile, ale textelor literare din programa bacalaureatului făcute de capetele luminate, cum le numea ironic din răzbunare pentru timpul pierdut tocind. Se chinuia din răspuțeri să le învețe deși nu-i plăceau și nici nu pricepea la ce i-ar fi folosit mai târziu acest lucru. Se simțea îngădită într-o exprimare formală, repetată inginereste tocmai acolo unde creativitatea ar fi trebuit să primeze. Ea înțelegea altfel textele respective, pentru ea cuvintele aveau alte conotații, le dădea alte interpretări și sensuri, pe care ar fi vrut să aibă posibilitatea să le împărtășească fără să fie apostrofată de dascăli sau luată peste picior de colegi.

Acum, cu o pereche de sandale agățate în degetul arătător de curelușele subțiri, cu un aparat foto atârnat de gât, cu tălpile goale pe nisipul rece de la marginea mării privea orizontul întrebându-se unde dispăruseră toate: nici Ilene Cosânzene nu mai erau, nici Feți Frumoși, nici somnul cu aromă de pădure și fragi și nici mâna caldă a mamei. Era doar ea, singură, la malul mării după care tânjise și pe care o iubea nespus.

În prima ei vacanță singură după douăzeci și șase de ani în care-și petrecuse concediile, escapadele în afara

orașului și de fapt, fiecare zi din viață cu soțul și copiii, nu se simțea singură, din contră, se bucura de libertate și de timpul pe care și-l putea permite doar pentru ea. Putea să asculte în voie șoapta mării ore întregi, fără să fie întreruptă de discuțiile contradictorii, interminabile dintre puștii ei. Un zâmbet molcom i se așează suav pe toată fața netezindu-i fruntea și spațiul dintre sprâncene. Privea fără țință în zare, aproape că îi venea să râdă de una singură rememorând unul dintre nenumăratele dialoguri dintre aceștia.

– Mama... Emi mi-a luat glebla de nisip! Spune-i, spune-i să mi-o dea înapoi! scâncea cel mic neputând de unul singur să-și recupereze obiectul de care, poate, nu avea nevoie în acel moment, dar era al lui, nu voia în ruptul capului să-l dea altcuiva, trebuia musai să fie acolo, lângă el, prezent la inventar.

– Dar, mami, îmi trebuie și mie...! răspundea Ema simțindu-se îndreptățită să folosească grebluța galbenă de plastic a fratelui ei mai mic cu trei ani.

– Țe, tu n-ai? Ne-a cumpălat mami la amândoi. Unde e a ta? replica cu înverșunare păgubitul, parcă amenințat fiind de decizia mamei ce urma să fie luată peste puțin timp.

– N-o mai găsesc, nu știu unde e!

– Caut-o! Vezi dacă nu esti atentă cu lucrurile tale?

– Ba sunt atentă, dar nu știu... poate mi-a luat-o cineva. Staaai așa... poate chiar tu ești hoțul! Ia arată-mi plasa ta cu jucării!

– Nu vleau! Nu sunt hoțul! Hoțule tu! Ai peldut-o în nisip! striga printre lacrimi, cu fața schimonosită, furios, Luca.

– Ba da, tu ești! Atunci de ce nu mă lași să mă uit în plasă?

– Pentlu că e plasa mea! Si nu sunt fulicios!

– De unde să știu eu că nu ești „fulicios”? replică ironic sora mai mare.

– Ne-a spus doamna la glădi că fulicioșii o pățesc lău de tot. Ține fulă si e lău nu mai clete, lămâne pitic si ulât.

– Nu e adevărat! Nu cred asta! Sunt invenții de-ale oamenilor mari să sperie copiii!

– Ba nu! Doamna mea nu minte nițiodată!

– Ei, hai să-ți arăt că nu e adevărat ce spune doamna! Doamna taaa... care știi că a fost și doamna mea, mi-a spus într-o zi că dacă spui nu vreau iese Moș Nu Vreau din perete și te ia cu el acolo pentru totdeauna. Acolo, în perete, își întări Ema spusele, fără mami, fără tati, fără jucării...

– Si? Eu nu spun nu vleau...

– Ba da! Ai spus adineauri când am zis să-mi arăți plasa cu jucării.

– Si?

– Și n-a ieșit Moș Nu Vreau chiar daca i-ai rostit numele.

– Păi cum să iasă? Vezi tu vlun pelete aiți? spuse serios și dramatic mezinul scurmând de zor cu o lopățică albastră în nisipul umed.

– Bine! Nu e perete, dar eu tot nu cred. Sunt invenții de-ale oamenilor mari să sperie copiii fricoși ca tine.

– Eu flicos? Spune-i, mama, că nu sunt flicos! Și iarăși izbucnea în lacrimi cerând ajutorul mamei cu disperare, în timp ce sora mai mare își savura satisfăcută mica victorie.

Uitaseră de mult pe ce se ciondăniseră la început, mărul discordiei, grebla cea galbenă de plastic, ședea îngropată în nisip pe jumătate, niciunul nu mai avea nevoie de ea. Aveau nevoie să demonstreze că au dreptate, iar mama era pentru ei judecătorul suprem. Așteptau un răspuns pe care nu-l obțineau niciodată pentru că ea nu lua apărarea niciunuia dintre ei, le spunea amândurora să fie înțelegători, îi învăța să fie politicoși, să respecte intimitatea și lucrurile altor persoane, să iubească oamenii așa diferiți cum sunt ei, cu bune și cu rele.

Ana tresări, iar glasurile vioaie rămaseră în urmă, acolo unde le era locul. *Ce-or fi făcând copiii?* se întrebă având un sentiment ascuțit de vinovăție ce-o sfredelea nemilos. Știa în sinea ei că n-a greșit cu nimic față de cele două suflete care erau sensul existenței ei de când veniseră pe lume. Era firesc ca fiecare să se bucure de vacanță în felul său, dar neobișnuit ca după atâta timp să fie împrăștiați care pe unde îi duseseră alegerile sau soarta.